

Vietnamverslag maart 2015

Donderdag 19 maart 2015 vertrekken Carla Klepper en Edith Ockeloen voor hun reis naar Vietnam. In twee grote plunjezakken zijn de 138 twindieren gepakt.

Via Hein was er al per e-mail contact geweest met Seur van Ngah, hoofd van verschillende huizen en scholen in Vietnam waar kinderen worden opgevangen met diverse beperkingen. Binh had ons al bericht dat zij mee zou gaan met de reis langs alle scholen en huizen om zonodig voor ons te vertalen. Voor het eerst gaan we nu dus op reis zonder dat we zelf naar uitdeelplekken hoeven te zoeken. Wat een luxe! We komen vrijdagochtend vroeg in Saigon aan. Die dag rusten we uit. Zaterdag en zondag gebruiken we om wat van de stad en de omgeving te zien. Op maandag zullen we worden opgehaald door Seur van Ngah en Binh. Hieronder onze verslagen.

Maandag 23 maart 2015. Verslag Carla.

Als we op ons bankje voor ons hotel zitten, komt er een zelfverzekerde vrouw aanlopen en verdwijnt in de receptie, lachend komt ze terug en stapt op ons af, het is Bingh. We stellen ons voor en vertellen dat we nog moeten ontbijten, no problem, om 7 uur komt Sr. Van Nga met een busje.

Wij ontbijten en halen onze bagage en de twee plunjezakken.

Terwijl Edith nog even naar onze kamer gaat, praat ik wat met Bingh, een vrolijke lieve vrouw. We nemen de laatste spullen mee van de kamer en wachten buiten met Bingh op Sr. Van Nga en het busje.

Sr. Van Nga pakt na de begroeting gelijk Edith 's hand en loopt verrukt samen met haar naar het busje.

Het blijkt een flinke bus te zijn en achterin de bus liggen grote zakken met rijst en kleding. Onze plunjezakken en koffertjes gaan er bovenop en we vertrekken. Sr. Van Nga heeft ook een zuster mee voor de praktische zaken en een chauffeur.

We gaan op weg naar Can Tho. De eerste 3 kwartier rijden we een rondje door drukke straten van Saigon. Het schiet niet erg op. Het is nu al 8 uur. Als we Saigon uit zijn is het in de twee stoelen voor ons een voortdurend schillen van allerlei vruchten die we allemaal mogen proeven.

Buiten Saigon rijden we 70 kilometer op een snelweg annex tolweg. Om een uur of twaalf arriveren we bij een eerste shelter, hier gaan we twee klasjes van 10 kinderen twins geven. We halen 20 twins uit de plunjezakken.

We komen in het eerste klasje en worden begroet met een lied. Sr. Van Nga doet de inleiding, dan vertel ik het verhaal van twin in het Engels en Bingh vertaalt het simultaan in het Vietnamees. De kinderen zijn 6 en 7 jaar en geestelijk gehandicapt o.a hersenletsel en syndroom van Down.

De kinderen zitten aan bankjes en wij delen één voor één de twins uit.

Er worden veel foto's gemaakt. De non die mee is voor de praktische zaken hanteert Edith's camera.

Als de kindjes een twin hebben gekregen worden we keurig bedankt door de kinderen. Daarna gaan we op het bordes voor het lokaal nog een groepsfoto maken. In het tweede klasje doorlopen we hetzelfde ritueel, ik raak er ontroerd van. Dan bezoeken we nog 2 klasjes van oudere kinderen. Ondertussen krijgen we uitleg dat de kinderen hier tot 25 jaar blijven en vaardigheden leren.

Zo is er een groep die leert naaien op de naaimachine en hier krijgen we een tasje met een rond kledje en een mondkapje en 2 sleutelhangers van kokosnoot die in een volgende ruimte gemaakt worden. Daar bewonderen we de jongens die aan het figuurzagen zijn. Hier krijgen we nog een kokosnoten schaalpje voor bloemen. Vereerd verlaten we de werkruimte. Dan gaan we naar een ontvangstruimte waar we water en allerlei fruit aangeboden krijgen.

We krijgen te horen dat dit het enige schooltje is in de provincie Can Tho waar deze kinderen opgevangen worden.

We rijden verder naar Vi Thuy in de provincie Hue. Daar is een zusterhuis van de orde van Sr. Van Nga en daar worden blinde kinderen en hele arme kinderen opgevangen. Hier zullen we 16 twins uitdelen.

Het is een lange tocht, in een mooi landschap met veel kanalen en rijstvelden. Af en toe vallen we even in slaap maar dan gaat of de muziek hard aan of we rijden over bobbels in de weg, de tukjes zijn van korte duur. Rond 4 uur bereiken we het zusterhuis.

Alle zakken met goederen gaan naar dit huis. Het is de bedoeling dat we hier 16 twins gaan uitdelen. Onder het lossen van de bus tellen wij 16 twins af. We worden allemaal heel hartelijk, spontaan en zelfs uitbundig begroet.

In een zij overkapping zitten 16 kinderen 2 aan 2 aan bankjes te wachten. Dit zijn kinderen die blind zijn en soms ook hersenletsel hebben. Er zijn hier opvallend veel zusjes en broertjes die blind zijn.

Sr Van Nga doet weer de inleiding. Ik vertel het verhaal van twin en Bingh vertaalt.

Het is opvallend dat ze 5 minuten vertelt/vertaalt in het Vietnamees over de zin ; "they are all twins" als ik daar een opmerking over maak moet iedereen lachen.

Dan gaan we de twins uitdelen. Ik begin achteraan met 2 grote blinde broers. Ik pak hun hand en zeg dat ik er ben om ze iets te geven, er wordt flink betast en dank je wel gezegd.

Edith geeft als eerste een beertje aan een meisje die wel een beetje kan zien, ze is er bang van maar als een non er wat over vertelt en er wat aan gevoeld wordt is ze er heel blij mee.

Na de uitdeling gaat de grootste blinde jongen muziek voor ons maken op een synthesizer en zingen de kinderen een paar liedjes.

Ondertussen komen er nog wat kinderen bij, die heel arm zijn en uiteindelijk hebben we hier 23 twins uit gedeeld.

Voor ons staat er weer een tafel met fruit en Vietnamese cake en water klaar en we gaan zitten en eten en drinken en zien ondertussen hoe de kinderen spelen met hun twins.

Op het einde van de middag zouden we nog naar een peuterschool gaan maar de planning loopt anders, Morgenochtend gaan we als eerste naar de peuterschool.

We overnachten in Vi Than.

Dinsdag 24 maart 2015. Verslag Edith.

We ontbijten met door Binh meegebrachte warme gekookte maiskolven en van Sr. van Ngah krijgen we warme soep en ijskoffie. Een prima ontbijt om de dag mee te beginnen.

De bus brengt ons naar de overkant van de rivier en we stoppen voor een kleuterschool voor arme kindjes, gerund door de nonnen.

Het ziet er schoon en vriendelijk uit. Er zijn twee klassen van elk wel 25 kinderen. De kleintjes zitten in een kring en zingen ons toe. Hier is het plan om per klas 10 dieren uit te delen, die in de klas zullen blijven om mee te spelen.

Na het praatje van Soeur Van Gnah vertelt Carla wie we zijn en wat we komen doen. Binh vertaalt haar woorden uitgebreid, zodat de kleintjes het snappen. Ook dat ze de dieren krijgen voor in de klas, alhoewel we ze toch in de handen van één van hen zullen geven. Er zijn boefjes bij en wat schuchtere kindjes.

Zorgvuldig kiezen Carla en ik om beurten een dier en een kindje. De grootste boef in mijn ogen geef ik de slang, die om mijn nek hangt.

En ook Carla kiest een rakker voor de krokodil.

Als er tien dieren zijn uitgedeeld, wordt er een groepsfoto gemaakt. We moeten er erg om lachen. We worden daarna onder vrolijk gekwetter gedag gezegd.

In de andere klas gaat het iets anders. Als Carla een meisje een aapje wil geven, neemt zij die niet aan en doet wat angstig. "Het is vreemd voor haar", zegt de juf en de aap vindt dan gretige handjes bij een jongetje.

Het ijs is gebroken en ook hier zien we stralend blij kindjes, vol verwachting.

Een jongetje zingt voor ons een dramatisch Vietnamees lied, met alle volwassen gebaren erbij, terwijl hij één hand 'microfoon' laat zijn.

Als we even later in de eerste klas nog naar binnen kijken, zien we dat de kinderen in groepjes spelen met de dieren. Ik weet dat onze twin-knuffels ook hier weer goed zijn terecht gekomen.

Onder het nuttigen van natuurlijk weer wat fruit uit de berg die voor ons is aangedragen, vertelt Soeur Van Gnah dat deze kinderen hier vijf dagen per week zijn en ook een lunch krijgen, om de ouders te ontlasten en de kinderen een sociale opvoeding te geven, als ook ze voor te bereiden op de basisschool. De ouders hebben niet genoeg geld om de school te betalen, zodat de kerk deze taak op zich heeft genomen.

Soeur Van Gnah spreekt nog wat met de schoolleiding, terwijl Carla, Binh en ik de voortuin bewonderen en de spelende kinderen in de klassen kunnen zien. Eén voor één en in plukjes komen ze even zwaaien. Eén van de juffen praat nog wat met ons. Engels is moeilijk voor haar, ze doet het toch zo goed als ze kan. We worden hartelijk uitgezwaaid als we de bus weer instappen.

De reis naar Saigon kan beginnen. Het is 9 uur en we zullen zo'n vijf uur in de bus moeten doorbrengen. De weg is heel hobbelig, erger dan de heenweg en onze schaarse dutjes worden dan ook steeds wreed verstoord. Tussen de rijstvelden stopt de bus langs de kant van de weg omdat Soeur Van Gnah een soort baby-mangoetjes wil kopen. Halverwege is er een plas- en rustpauze. Dat zal de chauffeur toch ook wel af en toe nodig hebben!

De hobbelige reis gaat verder. De chauffeur heeft de radio gevonden. Het klinkt als een hoorspel voor kinderen, maar onze chauffeur moet er ook èrg om lachen. Stralend en met pret rijdt hij ons veilig tussen de rijstvelden door richting Saigon.

Later vertelt Soeur Van Gnah dat het radioprogramma ging over de vraag 'van wie is de maan? Van China, Japan, Thailand of Vietnam?' (Meer smaken waren er zeker niet.) Het antwoord was: van Vietnam. In een beroemd Vietnamees gedicht komt de zin voor: 'ik verkoop de maan' en dat is het bewijs, want je kunt alleen maar iets verkopen als je het bezit.

Het plan om direct naar het opvanghuis voor blinden en slechtzienden van Soeur Van Gnah te gaan en daarna naar een shelter en dan naar het beachhuis, wordt gewijzigd in verband met een tijdsprobleem. We gaan nu eerst naar een weeshuis

met blinden en slechtziende kinderen, die ook nog een verstandelijke beperking hebben en dus veel verzorging nodig hebben.

Maar eerst wil Binh zomaar ergens bij een brug in Saigon plotseling uitstappen. Het is een wat ongelukkig verkeerspunt, maar de bus had niet op tijd gestopt. Ik kan haar nog net vastgrijpen voor drie zoenen en véél bedankjes en Carla na mij. Carla en ik vinden het allebei een groot gemis dat Binh de groep verlaat. De vrolijke directheid zullen we zeker missen.

We draaien een straat in en de bus rijdt achteruit een erf op. We tellen 24 dieren af en hebben geen idee hoe oud de kinderen zijn. En ook niet hoe groot hun beperkingen zijn. Nou, dat is schrikken. Hier zijn de kinderen ernstig beschadigd.

Carla wordt woest welkom geheten door een jongen met Down syndroom. Een begeleider trekt hem nog juist weg en Carla zegt tegen mij: “nou, dat had best gemogen hoor”, maar als ik mij even later omdraai om de plunjezak op tafel te zetten, hoor ik een enorm tumult en Carla ligt op de grond, met de jongen half op haar. De begroeting is dus toch gelukt, met bijzonder resultaat en gelukkig heeft Carla zich niet bezeerd. Een tweede poging van de jongen kost Carla bijna d'r kop en d'r leesbril, maar ook deze vriendelijk bedoelde aanval van de loeisterke jongen komt ze zonder kleerscheuren te boven.

In de hoek ligt een jongen schreeuwend met zijn hoofd op de grond. Een verzorger is liefdevol bij hem. Voor zover als mogelijk zitten er kinderen in een kring op de grond. Soeur Van Gnah vertelt dat er kinderen met diverse handicaps hier in het huis wonen.

Alhoewel ik er eigenlijk heel stil van word, doe ik toch ons praatje. Met rustige stem vertaalt Soeur Van Gnah het. Om beurten kiezen we nu een dier en een kind om het aan te geven.

Soms wordt de knuffel schuchter ontvangen en voorzichtig bevoeld. Maar vaak ook pakken de kinderen de twin met die heerlijke non-conformistische gretigheid aan, zoals dat bij deze kinderen zo prachtig is.

We blijven daarna nog even om contact te hebben met de kinderen.

Carla zit bij een al wat ouder meisje, ik loop naar de jongen op de grond.

De begeleider geeft mij een vriendelijk knikje.

Mijn tarotkaart voor deze dag was staven twee en dit was het moment dat ik hem tegenkwam (al wist ik dat pas een dag later, toen we alle gebeurtenissen een plek probeerde te geven): ik wilde hier blijven en ik wilde vluchten.

Toch moeten we ook hier weer afscheid nemen, Soeur Van Gnah geeft het sein.

Nu gaat het echt door héél smalle straatjes naar het tehuis van Soeur Van Gnah. Het is groot en keurig. We nemen de plunjezak met 30 dieren mee en een jonge vriendelijke non brengt ons van groepje naar groepje in verschillende klassen en ruimtes.

Telkens delen we aan zo'n 5 tot 8 kinderen de dieren uit. Alle kinderen hier zijn blind of heel slechtziend. Af en toe is het echt schrikken hoe hun ogen er uit zien. Behendig lopen de kinderen al tastend door het gebouw of in de klas naar hun eigen tafeltje. Er heerst een vriendelijke sfeer.

Leren omgaan met hun handicap is hier een belangrijk onderdeel van hun scholing, dat zouden we later in de bus ook nog merken.

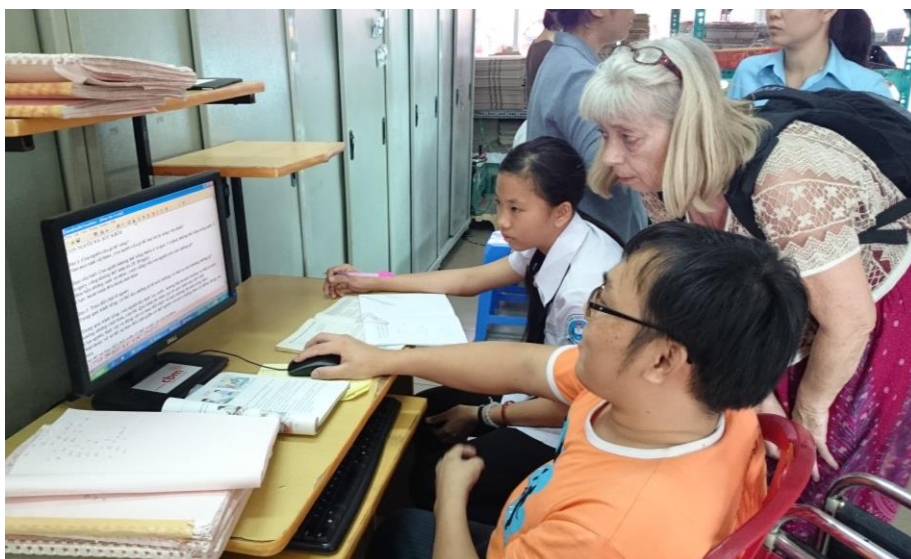
Ja, want tot onze verbazing stroomt de bus, die nu voor het huis geparkeerd staat, vol!

Soeur Van Gnah vraagt of we komen kijken in de workshop. Zo'n acht jongvolwassenen zijn daar aan het werk.

Een aantal van hen is bezig met dierenfiguren van kralen te maken. Carla en ik krijgen er elk een mee, een schildpad en een konijntje. Van een jongen krijgt Carla er ook nog een zoen bij. Een meisje is bezig een lampenkapje c.q. lampion te maken, ook dat ziet er mooi uit. Zelfs voor een ziende zou dit nog een moeilijke klus zijn!.

Een leraar in een rolstoel zit met zijn leerling achter een computer meetkunde uit te leggen. Hij heeft brailleboeken naast zich en hij legt Carla uit hoe hij programmeert en de boeken maakt.

Dan is het tijd om te gaan. In de bus zitten zes leerlingen en zo'n acht begeleiders. We doen snel de nog 20 overgebleven twins in de nu lege plunjezak en ook de grote rode beer krijgt weer een eigen plaatsje. De mede-zuster van Soeur Van Gnah gaat deze reis niet meer mee. We vragen nog of we dan even afscheid van haar kunnen nemen, maar nee, ze is al weg. Een andere zuster gaat mee. Onze chauffeur doet meesterwerk achter het stuur en gaat door steegjes zó smal als de bus zelf.

Het is nog een stuk rijden. Carla begrijpt dat we naar een volgend opvanghuis voor blinden en slechtzienden met hersenletsel gaan. Ze heeft gelijk.

Soeur Van Gnah, die voor ons zit, draait zich tijdens de busreis om naar de kinderen en doet een heel verhaal. Af en toe roept één van de kinderen iets, er wordt gelachen en geklapt. Later vertelt Soeur Van Gnah dat ze een soort quiz doet: 'hoe weet je dat je op een snelweg rijdt?'. Het leren gaat in de bus gewoon door.

De bus wurmt zich een heel smal landweggetje op en slaat dan een nog smaller pad in, om vervolgens achteruit het terrein van het huis op te draaien. Kunstig hoor. De kinderen stappen uit en ook wij pakken onze laatste twintig dieren en de grote rode beer. We worden opgewacht door het hoofd van het huis, een vriendelijk ogende

kleine vrouw. Ze heet ons welkom en brengt ons naar een ruimte waar zo'n 16 kindjes zijn. Ze zingen een welkomstlied, met veel geklap. Soeur Van Gnah doet weer haar woordje en vertaalt dan mijn praatje. Enthousiast worden er vier kindjes aangewezen; in deze groep zijn twee tweelingen!

In mijn handen heb ik het lichte konijntje die ik voor Julia heb gemaakt en ik zoek tussen de kindjes aan wie ik die wil geven. Een levendig klein meisje valt me op. Ze kan mij zien, begrijp ik. Julia's konijn wordt gretig aangepakt door haar.

Carla geeft een stille lange jongen een lichtgroene schildpad. Hij drukt hem tegen zijn hart en gedurende al die tijd dat we daar zijn, blijft hij met een gelukkig gezicht zo stil staan.

We delen de dieren uit en de laatste vier zijn voor de kinderen die op dit moment afwezig zijn. De zuster belooft het hen te geven.

Dan pak ik ook de grote rode beer, die al een jaar op mijn bank heeft gestaan. Ik ben van hem gaan houden en ben blij dat ik hem hier mag achterlaten. De hoofdzuster is blij verrast en neemt hem liefdevol over. Ze houdt een plechtig praatje voor ons, Soeur Van Gnah vertaalt. Wij zijn vereerd.

Voor vandaag was het wel echt genoeg allemaal. We hebben zóveel nu om te verwerken en alle indrukken een plek te geven. Carla ziet er ook uitgeput uit en de tranen zijn dichtbij.

Het meisje met Julia's konijn en een jongetje met zijn dier spelen samen in de patio. Het is een mooi beeld om mee af te sluiten; alle 138 twin-dieren hebben kinderhandjes gevonden hier in Vietnam. Sommige kinderen, nee, velen van hen, zullen hun dier nooit kunnen zien, maar wel voelen. En natuurlijk is er dan mijn hoop dat ze ook de liefde waarmee het dier voor hen is gemaakt kunnen voelen. En héél misschien zelfs de verbintenis met het andere kindje die net zo'n dier heeft, zijn tweeling, en die waarschijnlijk ergens nu in Nederland is.

De beelden van vandaag zal ik de rest van mijn leven meedragen, sommige mooi en blij, sommige ook vervuld van mijn zorg om deze kinderen, die op zullen groeien tot volwassenen. En wat dan? Onder de vleugels van Soeur Van Gnah zal elk kind de optimale zorg en scholing krijgen, dat heb ik wel mogen zien.

Door de zusters en het meisje met Julia's konijn uitgezwaaid, wurmt de bus zich weer een weg naar buiten, op naar onze laatste bestemming met deze bus: het beachhuis. Na bijna twee uur rijden we door Vinh Tau. We rijden langs de kust de stad weer uit en dan slaat de bus een zijstraat in. De poort van het gebouw wordt geopend en nog eenmaal mogen we het wonder van de chauffeur meemaken. Dan staat de bus stil naast het huis en volgt er, terecht, een luid applaus voor de chauffeur.

Een lief klein zustersje brengt ons naar onze kamer. Eenvoudig, schoon en met een hard bed. Comfortabel genoeg voor twee bijna uitgeputte meisjes.

We zijn afgeknoedeld, drinken nog één borrel, de laatste uit de fles, en zonder tandenpoetsen storten we in een gat, die je slaap noemt.